

לקוטי תורה • פרשת צו • מאמר 1

ואכלתם אכול ושבוע והללתם את שם ה' אלהיכם...

”ואכלתם אכול ושבוע והללתם את שם”

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ”ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

[/likuteitorah.com/he/likutei-torah/tzav/1](https://likuteitorah.com/he/likutei-torah/tzav/1)

1 ואכלתם אכול ושבוע והללתם את שם ה' אלהיכם אשר עשה עמכם להפליא ולא יבושו עמי לעולם (ביואל סי' ב').

"ואכלתם, אכול ושבוע, והללתם את שם ה' אלקיכם, אשר עשה עמכם להפליא, ולא יבושו עמי לעולם" (יואל, פרק ב').

ובילקוט שם וכשהוא מברך את הצדיקים כופל את ברכתם ואכלתם כו' ולא יבושו כו'. הנה ענין כוונת האכילה הוא

ובמדרש ילקוט שם נאמר: "וכשהוא מברך את הצדיקים, כופל את ברכתם: 'ואכלתם' וכו', 'ולא יבושו' וכו'". והנה, ענין הכוונה שבאכילה הוא

כי יש נשמות ומלאכים בבחי' השתלשלות העולמות בי"ע ולכבודי בראתיו יצרתיו כו' ויש מלאכים דבריאה ויש מלאכים דיציי [דיצירה] ויש מלאכים דעשיי [דעשיה].

שיש נשמות ומלאכים בבחינת השתלשלות העולמות — בריאה, יצירה ועשיה — ככתוב: "לכבודי בראתיו, יצרתיו" וכו'. יש מלאכים של בריאה, יש מלאכים של יצירה ויש מלאכים של עשיה.

2 והנה למעלה המזון של המלאכים הוא מה שנמשך להן כח ועוז רוחני להיות משיגים אלהותו ית' ולהיות עובדים אותו בכל לבם, וכמ"ש ברבות ס"פ משפטים ע"פ

והנה למעלה, מזונם של המלאכים הוא הכוח והעוז הרוחניים הנמשכים אליהם, כדי שיוכלו להשיג את אלקותו ית' ולעבוד אותו בכל לבם; וכמו שכתוב במדרש רבה, בסוף פרשת משפטים, על הפסוק

כי שמי בקרבו לפי שאין מלאכי השרת ניזונים אלא מזיו שכינה שנאמר ואתה מחיה את כולם ועיין פ"י ואתה מחיה בזח"ב [בזהר חלק ב'] ר"פ ואתה תצוה דקע"ט ע"ב.

"כי שמי בקרבו": "מפני שמלאכי השרת אינם ניזונים אלא מזיו השכינה, שנאמר: 'ואתה מחיה את כולם'". ועינינו בפירוש "ואתה מחיה" בזהר, חלק ב', בתחילת פרשת ואתה תצוה, דף קע"ט ע"ב.

3 ובהשתלשלות המדרגות ע"י ריבוי רבבות ממוצעים שהם המלאכים שבכל העולמות שעובר השפע דרך שם וכיניהם ונקי' וכל קרבי שהם בחי' קרביים שדרך בם עובר השפע והמאכל ועי"ז נתהווה מזה מאכל גשמי.

ובתהליך ההשתלשלות של המדרגות, באמצעות רבבות רבות של ממוצעים — הם המלאכים שבכל העולמות, שהשפע עובר דרכם וכיניהם — הם נקראים "וכל קרבי", שכן הם בחינת קרביים, שדרכם עוברים השפע והמזון; ובאמצעות זאת מתהווה ממנו מזון גשמי.

וכמארז"ל [וכמאמר רבותינו זכרונם לברכה] אין לך עשב מלמטה שאין לו מזל מלמעלה שמכה בו שהמזל הוא

כח רוחני וגבוה מעל גבוה שומר וגבוהים עליהם עד שמגיע בשרש כל השרשים

וכמאמר חז"ל: "אין לך עשב מלמטה שאין לו מזל מלמעלה שמכה בו". שכן המזל הוא כוח רוחני, ו"גבוה מעל גבוה שומר, וגבוהים עליהם", עד שהוא מגיע לשורש כל השורשים,

במלאכים העליונים דבריאה שמקבלים כח ועוז מדבר ה' ית' להיות משיגים באלהות ומהם נשתלשל ונתהווה המאכל גשמי שמבחי פני שור שבמרכבה שהם מלאכים שמבחי גבורה נמשך למטה נפש הבהמות ומבחי פני נשר נמשכו העופות כו'

אל המלאכים העליונים שבכולם הבריאה, המקבלים כוח ועוז מדבר ה' יתברך כדי להשיג אלקות. מהם השתלשל ונוצר המאכל הגשמי: מבחינת פני השור שבמרכבה, שהם מלאכים שמבחינת גבורה, נמשכת למטה נפש הבהמות; ומבחינת פני הנשר נמשכו העופות, וכו'.

וכשמתגלה למעלה מזון רוחני והשפעה למלאכים אזי בהשתלשלות וירידות המדרגות מתגלה למטה ג"כ ברכת השנה וכל מיני תבואתה

וכאשר מתגלים למעלה מזון רוחני והשפעה למלאכים, אזי, באמצעות ההשתלשלות וירידת המדרגות, מתגלים למטה גם ברכת השנה וכל מיני תבואתה.

(וע' בזהר ס"פ מקץ דף ר"ד ע"א וע"ב ודף קצ"ד ע"א בענין שני השבע או להפך ח"ו [חס ושלום], ובזהר פ' אחרי דנ"ט ע"ב בענין המטר).

(ועיינו בזהר, סוף פרשת מקץ, דף ר"ד ע"א וע"ב, ודף קצ"ד ע"א, בעניין שנות השבע, או להפך, חס ושלום; ובזהר, פרשת אחרי, דף נ"ט ע"ב, בעניין הגשם.)

והמכוון בירידה זו הוא כשיאכל האדם ששרשו ג"כ משם שיש נשמות דבריאה והם בבחי' פנימי [פנימיות / פנימית] יותר מן המלאכים, וכמ"ש במ"א

ותכלית הירידה הזאת היא שהאדם, שגם שורשו משם, יאכל [אותו], שכן יש נשמות של בריאה, והן במדרגה פנימית יותר מן המלאכים, וכמו שנתבאר במקום אחר

בד"ה אני ישנה ולבי ער ובד"ה מזמור שיר חנוכת הבית, וכשיאכל אותם הן מוסיפים בו כח ושכל להיותם מבחי' אלה המלכים לפני מלך מלך כו'

במאמר המתחיל "אני ישנה ולבי ער" ובמאמר המתחיל "מזמור שיר חנוכת הבית". וכשהאדם אוכל אותם, הם מוסיפים בו כוח ושכל, מפני שהם מבחינת "אלה המלכים... לפני מלך מלך", וכו',

אלא שירדו וע"י שיאכל אותם הוא מעלה אותם לשרשם בבחי' הפנימית שהוא בחי' פני אדם לארבעתו, שלכך האדם דייקא יוכל להעלותו להיותו מבחי' קו האמצעי שמבריא מן הקצה כו'. ועמ"ש מזה בד"ה כה תברכו את בניי [בני ישראל].

אלא שהם ירדו, ועל ידי שהוא אוכל אותם הוא מעלה אותם לשרשם, במדרגה הפנימית שהיא בחינת "פני אדם לארבעתו". לכן דווקא האדם יכול להעלותם, משום שהוא מבחינת הקו האמצעי, ש"מבריא מן הקצה", וכו'. ועיינו במה שנתבאר על כך במאמר המתחיל "כה תברכו את בני ישראל".

5 והנה כמו שהמלאכים דעתה נחשבים לבחינת בהמות לגבי הנשמות כי בשרש שרשן הן מבחי' בהמות וחיות שבמרכבה

והנה, כשם שהמלאכים של עכשיו נחשבים לבחינת בהמות ביחס לנשמות — שכן בשורש שורשם הם מבחינת הבהמות והחיות שבמרכבה,

שהם בחי' מקבלים מן האדם העליון, כך אפי' [אפילו] הנשמות דעתה לגבי הנשמות שיתגלו לעתיד נק' ג"כ בהמות כדאיתא ברע"מ [ברעיא מהימנא] שיש נשמות בחי' בהמות כו' ע"ש.

שהן בחינת מקבלים מן האדם העליון — כך גם הנשמות של עכשיו, ביחס לנשמות שיתגלו לעתיד לבוא, נקראות בהמות; כפי שנאמר ברעיא מהימנא שיש נשמות שהן בבחינת בהמות וכו', עיין שם.

(ועיין מענין הנשמות החדשות שיתגלו לעתיד בספר הגלגולים פרק ז', וקרוי לסופו בד"ה ענין נשמות חדשות, ובמ"ח מסכת השגת הנשמות, ובהרמ"ז [ובהרב משה זכות] ר"פ תולדות גבי ועטרותיהם בראשיהם).

(ועיינו בענין הנשמות החדשות שיתגלו לעתיד לבוא בספר הגלגולים, פרק ז', ובסמוך לסופו, בקטע הפותח "ענין נשמות חדשות"; ובמשנת חסידים, מסכת השגת הנשמות; וברמ"ז, ריש פרשת תולדות, על "ועטרותיהם בראשיהם").

ולפיכך יצטרכו גם המה להתעלות באותן הנשמות והיינו ע"י שיתגשמו וירדו בבחינת מאכלים הגשמיים לויתן ושור הבר.

ולכן גם הן יצטרכו להתעלות באמצעות אותן נשמות; וזה יהיה על ידי שיתגשמו וירדו לבחינת מאכלים גשמיים: הלויתן ושור הבר.

[ועמ"ש מענין לויתן ושור הבר בד"ה לויתן זה יצרת לשחק בו כפי שמיני], והצדיקים יאכלו אותם ויעלו לשרשם את המאכלים כדוגמת שהנשמות דעתה מעלים המאכלים הגשמיים [הגשמיים] ששרשם מהמלאכים.

[ועיינו במה שנכתב בענין הלויתן ושור הבר בדיבור המתחיל "לויתן זה יצרת לשחק בו", בפרשת שמיני], והצדיקים יאכלו אותם ויעלו את המאכלים לשרשם, בדומה לנשמות של עכשיו, שמעלות את המאכלים הגשמיים ששורשם מן המלאכים.

(וקרוב הדבר בודאי לומר שרק ניצוץ והארה מהנשמות ירד ונתלבש בלויתן ושור הבר הגשמיים ועיינו אכילת הניצוץ וההארה יתעלה ג"כ השרש דכה"ג [דכהאי גוונא] הוא בקרבנות כמ"ש במ"א בד"ה לבבתני שכל המלאכים וחיות הקדש מתנשאים ומתעלים ומתרוממים עיינו הקרבן עליי [עלייה] נפש הבהמה ששרשה לוקח מהם כו' ע"ש).

(וקרוב לוודאי לומר שרק ניצוץ והארה מן הנשמות ירדו והתלבשו בלויתן ובשור הבר הגשמיים, ועל ידי אכילת הניצוץ וההארה יתעלה גם השורש. בדומה לכך הוא ענין הקרבנות, כפי שנתבאר במקום אחר, בדיבור המתחיל "לבבתני": כל המלאכים וחיות הקודש מתנשאים, מתעלים ומתרוממים על ידי הקרבן — עליית נפש הבהמה, ששורשה נלקח מהם וכו'; עיינו שם).

והטעם הוא כי עתה אין האור מתגלה רק בבחי' ממכ"ע [ממלא כל עלמין] ששרשו מקו וחוט שהוא אחרי צמצום אור הא"ס, ומבחי' זו הם כל הנשמות דעתה,

והטעם הוא שכעת האור מתגלה רק בבחינת ממלא כל עלמין, ששורשה מן הקו והחוט, הנמשכים לאחר צמצום אור אין סוף; ומבחינה זו באות כל הנשמות של עכשיו,

אבל לעתיד יהי [יהיה] בחי' התגלות הסוכ"ע שהוא בחי' העיגול שלפני הקו ומבחי' זו הוא ענין הנשמות שיתגלו לעתיד, ואותן הנשמות הן גבוהות בערך הרבה כו'.

אבל לעתיד לבוא תהיה התגלות של סובב כל עלמין, שהיא בחינת העיגול שלפני הקו; ומבחינה זו באות הנשמות שיתגלו לעתיד לבוא. נשמות אלה נעלות בהרבה וכו'.

6 וזהו ואכלתם אכול. פי' דבר שכבר נאכל תחזרו ותאכלו אותו דהיינו הנשמות דעתה שכבר היו בבחי' אדם יחזרו ויאכלו אותן להעלותן למעלה יותר.

וזהו [פירוש] "ואכלתם אכול": דבר שכבר נאכל, תאכלו שוב. כלומר, נשמות ההווה, שכבר היו במדרגת "אדם", ייאכלו שוב כדי להעלותן למעלה יותר.

וזהו והללתם כו' אשר עשה עמכם להפליא כי לעת יד אחר כל הבירורים והעליות שיתעלו כל הדברים התחתונים ע"י הנשמות

וזהו [פירוש] "והללתם" וכו', "אשר עשה עמכם להפליא". שכן לעתיד לבוא, לאחר כל הבירורים והעליות, כאשר כל הדברים התחתונים יעלו באמצעות הנשמות

דעתה, והנשמות דעתה ע"י הנשמות שיתגלו לעתיד אז יהיה א"ח עט"ב [עטרת בעלה] בבחי' אור חוזר ממטה למעלה כתר מל' שיהי' [שיהיה] מל' בבחי' כתר נעוץ סופן כו'

של ההווה, ונשמות ההווה באמצעות הנשמות שיתגלו לעתיד לבוא — אז תהיה "אשת חיל עטרת בעלה", בבחינת אור חוזר מלמטה למעלה, כתר של מלכות: המלכות תהיה בבחינת כתר, "נעוץ סופן [בתחילתן]" וכו'.

ויהיו כל ההשפעות ע"י בחי' מל' וכמ"ש והיה ביום ההוא יצאו מים חיים מירושלים חצים אל הים הקדמוני כו'.

וכל ההשפעות יהיו באמצעות בחינת מלכות, ככתוב: "והיה ביום ההוא יצאו מים חיים מירושלים, חצים אל הים הקדמוני" וכו'.

(ועמ"ש סד"ה קול דודי כו' בענין האבות והאמהות) ויהיה אז בבחי' פלא. וזהו אשר עשה עמכם להפליא היינו שסוף מעשה יהיה תחלה בבחי' פלא כתר מל'.

(וראו גם מה שנכתב בסוף המאמר המתחיל "קול דודי" וכו', בענין האבות והאימהות.) ואז תהיה בבחינת פלא. וזהו [פירוש] "אשר עשה עמכם להפליא": שסוף מעשה יהיה תחילה, בבחינת פלא — כתר של מלכות.

ובזה יובן מ"ש אח"כ ולא יבושו עמי. כי הנה אנו אומרים מהרה ישמע כו' קול כלה קול הוא המשכה והשפעה.

ובכך יובן מה שנאמר אחר כך: "ולא יבושו עמי". שהרי אנו אומרים: "מהרה ישמע" וכו', "קול כלה". קול הוא המשכה והשפעה.

7 והנה עתה כתיב הקל קול יעקב מבחי' דכר נמשך ההשפעה בנוק' [בנוקבא] אבל הכלה אין לה בחי' קול

ועתה נאמר: "הקול קול יעקב" — מן הבחינה הזכרית נמשכת ההשפעה אל נוקבא. אולם לכלה אין בחינת קול,

כי המלי' הוא רק בחינת מקבל, ולכך החתן אומר הרי את מקודשת והכלה שותקת כי אין לה קול כו' וכמ"ש מזה סד"ה ויגש אליו יהודה גבי מהרה ישמע כו' ע"ש.

שכן מלכות היא רק בחינת מקבל. לכן החתן אומר: "הרי את מקודשת", והכלה שותקת, מפני שאין לה קול וכו'. על כך נכתב בסוף המאמר הפותח במילים "ויגש אליו יהודה", בעניין "מהרה ישמע" וכו'; עיינו שם.

אבל לעתיד שתתעלה המלי' אחר כל הבירורים להיות אי"ח עט"ב [עטרת בעלה] ולהיות בבחי' או"ח [אור חוזר] כתר מלי' ותהיה היא המשפיע אז נאמר קול כלה, ולזאת ולא יבושו עמי,

אבל לעתיד לבוא, כאשר מלכות תתעלה לאחר כל הבירורים ותהיה "אשת חיל עטרת בעלה", ותהיה בבחינת אור חוזר, כתר של מלכות, והיא תהיה המשפיעה — אז נאמר "קול כלה". משום כך נאמר: "ולא יבושו עמי".

כי עכשיו הוא כמ"ש במשנה ספ"ז דפסחים והכלה הופכת פניה ואוכלת, ע"ד מה דאיתא בירושלמי פ"ק [פרק קמא] דערלה סימנא דאכיל מן חבריה בהית (פי' מתבייש)

שכן כעת המצב הוא ככתוב במשנה, בסוף פרק ז בפסחים: "והכלה הופכת פניה ואוכלת", בדומה למה שנאמר בירושלמי, בפרק א דערלה: "סימנא דאכיל מן חבריה — בהית", כלומר, מתבייש.

מסתכלא ביה, וכיון שעכשיו הכלה שהיא המלי' היא רק בחי' מקבל לכן הופכת פניה ואוכלת וזהו ענין הבושה בהית מסתכלא ביה.

להסתכל בו. ומכיוון שכעת הכלה, שהיא מלכות, היא רק בחינת מקבל, היא הופכת את פניה ואוכלת. זהו ענין הבושה: "בהית מסתכלא ביה" — מתבייש להסתכל בו.

אבל לעתיד ולא יבושו עמי כי אחר הבירור והעלייה תהיה היא עט"ב [עטרת בעלה] ואז תהיה היא בבחי' משפיע וא"כ ממילא ולא יבושו כו'.

אבל לעתיד לבוא, "ולא יבושו עמי": לאחר הבירור והעלייה היא תהיה "עטרת בעלה", ואז תהיה בבחינת משפיע. לכן ממילא "ולא יבושו" וכו'.

8 וזהו ענין כפל הברכה שמלבד שיתעלו כ"כ [כל כך] להיות ואכלתם אכול כנ"ל עוד זאת גם כי ולא יבושו

לפי שתהיה אי"ח [אשת חיל] עט"ב [עטרת בעלה] ובחי' משפיע, ועיין בגמרא פ"ק [פרק קמא] דמ"ק [דמועד קטן] ד"ט ע"ב ברכך ברכתא כו'

וזהו ענין כפילות הברכה: מלבד זאת שהם יתעלו במידה כה רבה, עד שתתקיים בהם הבחינה של "ואכלתם אכול", כנזכר לעיל, יש גם זאת: "ולא יבושו", משום ש"אשת חיל" תהיה "עטרת בעלה", ובבחינת משפיעה. ועיינו בגמרא, פרק א' ממסכת מועד קטן, דף ט' ע"ב: "ברכך ברכתא" וכו'.

וכי' במדרש תנחומא ס"פ בראשית ועיין בתד"א [בתנא דבי אליהו] ח"א [חלק א'] פ"כ ובמדרש רבה פ' דברים דרפ"ז א' אבל הכוכבים כו'.

וכך הוא גם במדרש תנחומא, בסוף פרשת בראשית. ועיינו בתנא דבי אליהו, חלק א', פרק כ', ובמדרש רבה, פרשת דברים, דף רפ"ז ע"א: "אכל הכוכבים" וכו'.

וזהו שארז"ל [שאמרו רבותינו זכרונם לברכה] עתידים צדיקים שיאמרו לפניהם קדוש (ועמ"ש עוד בד"ה ואשה כי תדור בפ"י ולא יתבוששו. והנה בתד"א [בתנא דבי אליהו] שם איתא בענין אשר עשה עמכם להפליא מאי להפליא בין מעשיהם של צדיקים למעשיהם של רשעים בגיהנם.

וזהו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה: "עתידים צדיקים שיאמרו לפניהם קדוש". (ועיינו עוד כמה שנכתב בדיבור המתחיל "ואשה כי תדור", בביאור "ולא יתבוששו". והנה בתנא דבי אליהו שם נאמר בענין "אשר עשה עמכם להפליא": "מהו להפליא? בין מעשיהם של צדיקים למעשיהם של רשעים בגיהנום".)

נראה דפירוש להפליא ג"כ מלשון לפלא נדר בפ' אמור כ"ב כ"א דפרש"י [דפירש רש"י / דפירוש רש"י] להפריש וכן כי יפליא לנדר נזיר ובגמרא ספ"ז דעירובין דפ"ב [דפרק ב'] ע"א בענין לא ניתנה נזירות נראה שפירוש "להפליא" קשור גם ללשון "לפלא נדר" בפרשת אמור, כ"ב, כ"א, שרש"י מפרש: "להפריש"; וכן "כי יפליא לנדר נזיר". ובגמרא, בסוף פרק ז' בעירובין, דף פ"ב ע"א, נאמר בענין "לא ניתנה נזירות"

אלא להפלאה שיהא נדרו מפורש כו' ועם היות כי ענין מפורש הוא לשון ביאור אך הוא ג"כ לשון פירוד והבדל כמו בתוך צאנו נפרשות) (ביחזקאל ל"ד י"ב).

"אלא להפלאה, שיהא נדרו מפורש" וכו'. ואף ש"מפורש" הוא לשון של ביאור, יש בו גם משמעות של הפרדה והבדלה, כמו "בתוך צאנו נפרשות" (יחזקאל ל"ד, י"ב).

וכוונת התד"א [התנא דבי אליהו] היינו שעם היות שיהיה הגילוי מבחי' פלא עליון דקמיה כחשכה כאורה ואם צדקת מה תתן לו. ורבו פשעיך כו'.

וכוונת תנא דבי אליהו היא, שאף שהגילוי יהיה מבחינת פלא עליון, שלפניו "כחשכה כאורה", ו"אם צדקת מה תתן לו", ו"רבו פשעיך" וכו',

עכ"ז [עם כל זה] יומשך משם ג"כ להפריש בין מעשיהם של צדיקים כו' והוא ע"ד מ"ש ברכות בראשית ספ"ב [סוף פרק ב'] ויאמר אלקים יהי אור אלו מעשיהן של צדיקים

אף על פי כן, גם משם תימשך הבחנה בין מעשיהם של הצדיקים וכו'. וזה על דרך מה שנאמר במדרש רבה, בראשית, סוף פרק ב': "ויאמר אלקים יהי אור" — אלו מעשיהם של צדיקים.

אבל איני יודע באיזה מהן חפץ כו' כיון דכתיב וירא אלקים את האור כי טוב הוי במעשיהן של צדיקים
הוא חפץ דלכאורה אין לזה פירוש איך שייך לומר

"אבל איני יודע באיזה מהן חפץ" וכו'. "כיוון דכתיב וירא אלקים את האור כי טוב", הוי במעשיהם של צדיקים הוא
חפץ". ולכאורה אין לכך הסבר: איך אפשר לומר,

אבל איני יודע באיזה מהן חפץ מהו הספק. אלא הענין ע"ד הנ"ל משום דקמיה כולא כלא חשיבי
וכחשכה כאורה.

"אבל איני יודע באיזה מהם חפץ" — מהו הספק? אלא העניין הוא על דרך המבואר לעיל: כיוון שלפניו הכול נחשב
כלא-כלום, ו"כחשכה כאורה".

9 ועמ"ש מזה בד"ה ויאבק איש ובד"ה בשלח פרעה. אלא שאעפ"כ [שאף על פי כן] צמצם א"ע [את עצמו]

כביכול להיות חפץ במעשיהן של צדיקים דוקא וזהו אשר עשה עמכם להפליא.

ועיינו במה שנכתב על כך במאמר "ויאבק איש" ובמאמר "בשלח פרעה". ואף על פי כן, הוא צמצם את עצמו,
כביכול, כך שרצונו יהיה דווקא במעשיהם של צדיקים; וזהו "אשר עשה עמכם להפליא".

והוא הפלא ופלא להיות מפליא ומפריש כו'. ועמ"ש מזה בד"ה כי עמך מקור חיים. ולקמן סד"ה מצה
זו כו'

וזהו פלא פלאים: שהוא יבדיל ויפריש כו'. ועיינו במה שנכתב על כך במאמר "כי עמך מקור חיים", ובהמשך, בסוף
המאמר "מצה זו" וכו'.

וגם פי' בתד"א [בתנא דבי אליהו] שם ולא יבושו כו' כדי שיהא לכם שכר משלכם כו' דהיינו שלא יאכלו
נהמא דכסופא:

וגם בתנא דבי אליהו שם מפרש "ולא יבושו" וכו': "כדי שיהא לכם שכר משלכם" וכו' — כלומר, שלא יאכלו "נהמא
דכסופא".

10 ב ומכ"ז [ומכל זה] יובן ג"כ המדרש רבה פ' צו פרשה ח' ע"פ זה קרבן אהרן כו'

2. מתוך כל האמור נבין גם את מדרש רבה, פרשת צו, פרשה ח, על הפסוק "זה קרבן אהרן" וכו',

ביום המשח אותו זה שאמר הכתוב (שופטים סימן י"ד) ויאמר להם מהאוכל יצא מאכל כו'

"ביום המשח אותו": "זהו שאמר הכתוב (שופטים, פרק יד): 'ויאמר להם: מהאוכל יצא מאכל' וכו'.

והיה שמשון תמיה בלבו ארי אוכל כל החיות ועכשיו יצא ממנו מאכל, כך אהרן אוכל כל הקרבנות ועכשיו יצא ממנו קרבן ואיזהו זה קרבן אהרן כו', ולפי פשוטו אינו מובן כלל מהו ענין התמיה.

שמשון תמה בלבו: אריה אוכל את כל החיות, ועכשיו יצא ממנו מאכל! כך גם אהרן אוכל את כל הקרבנות, ועכשיו יוצא ממנו קרבן. ואיזהו? "זה קרבן אהרן" וכו'. לפי פשוטו אין מובן כלל מהו הדבר התמוה כאן.

אך הענין כידוע מענין ואם האכל יאכל בשתי אכילות הכתוב מדבר אחת אכילת אדם שהוא אכילת כהנים שכהנים אוכלים ובעלים מתכפרים ואחת אכילת מזבח,

אלא הענין הוא, כידוע בנוגע ל"אם האכל יאכל": "הכתוב מדבר בשתי אכילות" — האחת היא אכילת האדם, כלומר אכילת הכהנים, שכן "הכהנים אוכלים ובעלים מתכפרים"; והשנייה היא אכילת המזבח.

והנה אכילה זו הוא ענין בירור דשם מ"ה [שם מ"ה] המברר ב"ן [שם ב"ן], והנה אכילת מזבח זהו ענין ארי אוכל פני ארי [אריה] דאכיל קרבנין ועיין בזה בראשית ד"ו ע"ב מענין זה.

והנה אכילה זו היא ענין הבירור של שם מ"ה המברר את [שם] ב"ן. והנה אכילת המזבח היא ענין "אריה אוכל" — פני האריה האוכל קרבנות. ועיינו בענין זה בזהר, בראשית, דף ו ע"ב.

אך הוא בחיצוניות העולמות אשה ריח ניחוח כבי"ע, אבל בחי אדם דכליל כולא אינו אוכל אלא באכילת אדם התחתון אתם קרויים אדם נעשה אדם בצלמנו כו'.

אלא שזהו בחיצוניות העולמות — "אשה ריח ניחוח" — בבריא, ביצירה ובעשיה. אבל בחינת האדם, הכוללת הכול, אוכלת רק באמצעות אכילת האדם התחתון: "אתם קרויים אדם"; "נעשה אדם בצלמנו" וכו'.

11 וזהו ענין שהכהנים אוכלים ובעלים מתכפרים נמצא אהרן הוא המברר והמעלה הניצוצים דשם ב"ן [שם] וכן בחי ארי [אריה] דאכיל קרבנין הוא המברר כו' כי נפש הבהמה נלקחה משמרי האופנים שלא הובררו

וזהו ענין "הכהנים אוכלים ובעלים מתכפרים": מכאן שאהרן הוא המברר ומעלה את הניצוצות של שם ב"ן. כך גם בחינת האריה האוכל קרבנות היא המבררת וכו', שכן נפש הבהמה נלקחה משמרי האופנים שלא התבררו;

ולכן בירור שלה הוא ע"י פני אריה שבמרכבה שהיא למעלה אפילו מבחינת האופנים עצמן כו'.

ולכן בירורה נעשה באמצעות פני האריה שבמרכבה, הנעלים אפילו מבחינת האופנים עצמם וכו'.

(ועמ"ש בד"ה זאת חנוכת המזבח וסד"ה ואהי' [ואהיה] אצלו אמון גבי תבל ארצו ובד"ה ואריה כבקר יאכל תבן ועי' [ועיין] בזהר פ' צו דל"ב ע"ב ודל"ג ע"א).

(ועיינו במה שנכתב במאמר המתחיל "זאת חנוכת המזבח", ובסוף המאמר המתחיל "ואהיה אצלו אמון", בעניין "תבל ארצו", ובמאמר המתחיל "ואריה כבקר יאכל תבן"; ועיינו בזהר, פרשת צו, דף ל"ב ע"ב ודף ל"ג ע"א.)

והנה מבואר במ"א שמה שהוא בחי' מברר בודאי שהוא עצמו כבר נתברר בתכלית דהרי לא יכול לברר ולהעלות זולתו אם הוא עצמו עדיין לא נתברר.

והנה מבואר במקום אחר שכל מי שהוא בבחינת מברר, ודאי כבר התברר בעצמו בתכלית; שהרי אינו יכול לברר ולהעלות את זולתו אם הוא עצמו עדיין לא התברר.

ועמ"ש מזה בביאור ע"פ מי מנה עפר יעקב וכענין מ"ש בספרי ס"פ עקב סמוך לפלטין שלך ועיינו במה שנכתב על כך בביאור לפסוק "מי מנה עפר יעקב". הדבר דומה למה שנאמר בספרי, בסוף פרשת עקב: "סמוך לפלטין שלך

לא כבשת ואתה הולך ומכבש חוץ לארץ, וכמ"ש במ"א דלכך אסור לאכול קודם התפלה לפי שהאכילה הוא ענין בירור הניצוצים שבמאכל ולהעלות המאכל לא כבשת, ואתה הולך ומכבש חוץ לארץ!" וכפי שמבואר במקום אחר, משום כך אסור לאכול קודם התפילה: האכילה היא בירור הניצוצות שבמאכל והעלאת המאכל,

ולכן פתח במזבח וסיים בשולחן כו' כמ"ש במ"א, ואיך יעלה המאכל והוא עצמו עדיין מקושר למטה כ"א ע"י התפלה שעת צלותא שעת קרבא

ולכן "פתח במזבח וסיים בשולחן" וכו', כפי שמבואר במקום אחר. ואיך יעלה את המאכל בעודו עצמו קשור למטה? אלא באמצעות התפילה, ש"עת צלותא שעת קרבא" — זמן התפילה הוא זמן המלחמה —

והוא המשכת אלקות בנפש ע"י ח"י ברכאן בא"י [ברוך אתה ה'] כו' אז אח"כ דוקא יוכל לאכול ולהעלות המאכל ג"כ.

שהיא המשכת אלקות בנפש באמצעות י"ח ברכות, "ברוך אתה ה' וכו'; ורק לאחר מכן יוכל לאכול ולהעלות גם את המאכל.

עיינ מענין זה בד"ה כה תברכו את בני ישראל ובד"ה קדש ישראל, וא"כ כיון דבחי' פני אריה אכיל קרבנין עכצ"ל [על כרחך צריך לומר]

עיינו בעניין זה במאמר "כה תברכו את בני ישראל" ובמאמר "קדש ישראל". ואם כן, מאחר שפני אריה אוכלים את הקרבנות, מוכרחים לומר

שהוא עצמו כבר נתברר, ועד"ז אהרן אוכל כל הקרבנות שאכילתו גורם וממשיך אכילת אדם העליון שעל הכסא שלמעלה גם מבחי' פני אריה שבמרכבה כו'.

שהוא עצמו כבר נתברר. וכך גם אהרן אוכל את כל הקרבנות, שכן אכילתו גורמת וממשיכה את אכילת אדם העליון שעל הכיסא, הנעלה אף מבחינת פני אריה שבמרכבה, וכו'.

12 ועמ"ש ע"פ בהעלותך את הנרות בענין אהרן אותיות נראה. וזהו כענין אריה אותיות ראה אלא שאהרן הוא בבחי' גבוה יותר כנ"ל.

וראה גם מה שנכתב על הפסוק "בהעלותך את הנרות", בעניין שהאותיות של אהרן הן "נראה". הדבר דומה לעניין "אריה", שהאותיות שלו הן "ראה", אלא שאהרן הוא בבחינה נעלית יותר, כפי שנאמר לעיל.

ועוד נת' [נתבאר] ענין אהרן שהוא בחי' א' ה"ר ו' עיינ מזה ע"פ נשא את ראש בני גרשון.

ועוד התבאר עניינו של אהרן, שהוא בחינת א', ה"ר, ו'; עיינ בעניין זה על הפסוק "נשא את ראש בני גרשון".

13 ומכ"ז [ומכל זה] מובן איך בחי' אהרן הוא מרכבה לבחי' עליונות מאד שכבר נתבררו בתכלית הבירור ולכן נאמר עליו ונחנו מ"ה [מה] שהוא ג"כ מבחי' מ"ה [מה]

מכל האמור מובן כיצד בחינתו של אהרן היא מרכבה לבחינות נעלות מאוד, שכבר התבררו בתכלית הבירור. לכן נאמר עליו: "ונחנו מה" — גם הוא מבחינת מ"ה,

כמו משה, וכתוב ואהרן מה הוא, וא"כ גדלה התמיה איך עכשיו יצא ממנו קרבן דהיינו שנעשה בחי' מתברר

כמו משה. ונאמר: "ואהרן מה הוא". אם כן, התמיהה גדולה עוד יותר: כיצד יוצא ממנו עכשיו קרבן, כלומר כיצד הוא נעשה לבחינת מי שזקוק לבירור?

כי ענין הבאת הקרבן הוא הוראה שהמביא הקרבן הוא צריך בירור והעלאה וע"י הקרבן הוא מתברר ומתעלה כו'.

שהרי הבאת קרבן מורה שמי שמביא את הקרבן זקוק לבירור ולהעלאה, ובאמצעות הקרבן הוא מתברר ומתעלה וכו'.

14 וא"כ אהרן שהוא אוכל כל הקרבנות והוא המעלה את כולם איך יתכן שיהיה הוא עצמו עדיין צריך בירור והעלאה. וזהו כוונת המדרש דלכאורה הוא תמיה גדולה.

אם כן, אהרן, שאוכל את כל הקרבנות והוא שמעלה את כולם — איך ייתכן שהוא עצמו עדיין זקוק לבירור ולהעלאה? וזהו כוונת המדרש, שהרי לכאורה יש כאן תמיהה גדולה.

אלא שהענין הוא ע"ד הנ"ל דואכלתם אכול כי מה שעתה הוא בחי' נשמות גבוהות מאד וכבר נתקנו ונתבררו בתכלית עד

אלא שהעניין הוא על דרך מה שנאמר לעיל בעניין "ואכלתם אכול": מה שכעת הוא בחינת נשמות גבוהות מאוד, שכבר נתקנו והתבררו בשלמות, עד

שהם בחי' מבררים ומעלים הניצוצות כו', עכ"ז [עם כל זה] לגבי הנשמות שיתגלו לעתיד מבחי' סוכ"ע נקראו בשם בהמות עד שצריכין העלאה.

שהן בחינת מבררים ומעלים את הניצוצות וכו' — אף על פי כן, ביחס לנשמות שיתגלו לעתיד לבוא מבחינת סוכב כל עלמין, הן נקראות בשם "בהמות", עד שהן זקוקות להעלאה.

15 וזהו ממש ענין מהאוכל יצא מאכל שמה שהיה בחי' אוכל ומברר ומתקן זולתו, עכשיו יצא ממנו מאכל שירדו בבחי' מאכלים הגשמיים דליתן ושור הבר והיינו שע"י יתעלו יותר כו'. ועד"ז הוא ענין החידה דשמשון.

וזהו בדיוק עניינה של "מהאוכל יצא מאכל": מי שהיה בבחינת אוכל, המברר ומתקן את זולתו, נעשה עכשיו ממנו מאכל, לאחר שירד לבחינת המאכלים הגשמיים של לויתן ושור הבר; כלומר, כדי שעל ידי כך יתעלו עוד יותר וכו'. ובאותו אופן יש להבין את עניינה של חידת שמשון.

כי הנה ארז"ל [אמרו רבותינו זכרונם לברכה] **פ"ק** [פרק קמא] **דסוטה דף י"א** [אמר רבי] **יוחנן שמשון על שמו של הקב"ה נקי שנאמר כי שמש ומגן הוי' אלקים אשר שם הוי' הוא בחי' שמש שלמעלה מבחינת שם אלקים**

שהרי אמרו חז"ל בפרק א' של מסכת סוטה, דף י': "אמר רבי יוחנן: שמשון נקרא על שמו של הקדוש ברוך הוא, שנאמר: 'כי שמש ומגן הוי' אלקים'". שכן הוי' היא בחינת שמש, שלמעלה מבחינת אלקים,

שהוא בחי' מגן ונרתק להסתיר גילוי שם הוי' והמלאכים דבי"ע מקבלים ע"י המגן והנרתק כו'.
שהיא בחינת מגן ונרתק המסתירים את גילוי שם הוי'; והמלאכים שכבריא, ביצירה וכעשיה מקבלים באמצעות המגן והנרתק וכו'.

16 ולכן הנה גם בחי' אריה דאכיל קרבנין שהוא בחי' או כל ומעלה כו' יצא ממנו מאכל לגבי שם הוי' שהוא בחי' שמש

לכן, גם מבחינת האריה האוכל את הקרבנות, שהיא בחינת מי שאוכל ומעלה וכו', יצא ממנו מאכל ביחס לשם הוי', שהוא בחינת שמש.

כי תכלית תשוקת המלאכים הוא לאשתאבא בגופא דמלכא וכמ"ש במ"א ע"פ אני ישנה ולבי ער שע"ז נאמר אכלתי יערי עם דבשי.

כי תכלית תשוקתם של המלאכים היא "להיבלע בגופו של המלך", כפי שמבואר במקום אחר על הפסוק "אני ישנה ולבי ער", שעל כך נאמר: "אכלתי יערי עם דבשי".

וזהו ענין כי מגוית האריה רדה הדבש ועמ"ש בד"ה והנה אנחנו מאלמים אלומים כו'.

וזהו ענין "כי מגוית האריה רדה הדבש". ועיין במה שכתוב בדיבור המתחיל "והנה אנחנו מאלמים אלומים" וכו'.

17 והנה עד"ז הוא ענין זה קרבן אהרן כו' ביום המשח אותו כו' כי עם היותו בחי' אהרן שהוא בחי' מ"ה [שם

מ"ה]

והנה, באותו אופן יש להבין את ענין "זה קרבן אהרן" וגו', "ביום המשח אותו" וגו'. אף שהוא בבחינת אהרן, שהיא בחינת מ"ה,

דהיינו שכבר הוא מבורר בתכלית עד שראוי לברר ולהעלות כל הקרבנות, עכ"ז [עם כל זה] יצא ממנו קרבן שנעשה בחי' מתברר והיינו ביום המשח אותו

כלומר, הוא כבר מזוכך בתכלית, עד שהוא ראוי לברר ולהעלות את כל הקרבנות — ואף על פי כן יצא ממנו קרבן, כך שהוא נעשה בבחינת מתברר. וזהו "כיום המשח אותו";

והיינו לפי שהמשכת שמן משחת קדש הוא ממקום גבוה מאד דהיינו שהוא מושח את הקדש אשר קדש הוא חכמה דאצילות וא"כ השמן הוא למעלה מהחכמה דאצילות כו'

והיינו, מפני שהמשכת שמן משחת קודש היא ממקום גבוה מאוד: הוא מושח את הקודש, והקודש הוא חכמה דאצילות; ואם כן, השמן למעלה מחכמה דאצילות וגו'.

וע' בזח"ג [בזהר חלק ג] פ' אמור דפ"ח סע"ב [סוף עמוד ב] וכמ"ש במ"א ע"פ בהעלותך את הנרות וע"פ זאת חנוכת המזבח ביום המשח אותו כו' ע"ש,

וראה בזהר, חלק ג, פרשת אמור, דף פח, סוף עמוד ב; וכפי שמבואר במקום אחר על הפסוק "בהעלותך את הנרות" ועל הפסוק "זאת חנוכת המזבח ביום המשח אותו" וגו'; עיין שם.

ולכן כדי להיו' [להיות] נמשך גילוי זה מבחי' דשמן משחת קדש בבחי' אהרן הוצרך להביא קרבן שנעשה בבחי' מתברר כי יש כמה מדרגות בבחי' הביטול

ולכן, כדי שגילוי זה מבחינת שמן משחת קודש יימשך בבחינת אהרן, היה עליו להביא קרבן, ובכך נעשה בבחינת מתברר. שכן יש דרגות רבות בבחינת הביטול,

כי הביטול הוא מבחי' חכמה כ"ח מ"ה [מה] ויש חכמה תתאה וח"ע [וחכמה עילאה] כו' ועוד מדרגות אין קץ, ואהרן א' ה"ר כו',

כי הביטול הוא מבחינת חכמה — כוח מ"ה; ויש חכמה תתאה וחכמה עילאה וגו', ועוד דרגות עד אין קץ; ואהרן הוא אל"ף ה"ר וגו',

ולגבי שמן משחת קדש שהוא חכמה עילאה ולמעלה מהחכמה נעשה בחינת מתברר עד שע"ז נמשך בו מבחי' שמן משחת קדש.

וביחס לשמן משחת קודש, שהוא חכמה עילאה ולמעלה מהחכמה, הוא נעשה בבחינת מתברר, ועל ידי כך נמשך בו מבחינת שמן משחת קודש.

18 וז"ש [וזהו שכתוב] ביום המשח אותו, דלכאורה ה"ל [הוה ליה למימר] מיום המשח אותו מאחר שנאמר אח"כ

מנחה תמיד שמיום שנמשח מביא קרבן זה בכל יום עד עולם וא"כ מהו ביום המשח,

וזהו [פירוש] מה שכתוב "ביום המשח אותו". לכאורה היה צריך לומר "מיום המשח אותו", שהרי בהמשך נאמר "מנחה תמיד", כלומר שמיום שנמשח הוא מביא קרבן זה בכל יום לעולם; ואם כן, מה פירוש "ביום המשח"?

אלא דר"ל [דרוזה לומר] כדי שעי"ז יהי' [יהיה] גם בכל יום ויום עד עולם גילוי בחינת ומדרגת יום המשח אותו

אלא הכוונה היא שעל ידי כך תהיה גם בכל יום ויום לעולם התגלות של הבחינה והמדרגה של "יום המשח אותו".

כי יום הוא לשון הארה וגילוי כמ"ש ויקרא אלקים לאור יום, וכנודע מענין היום יום אחד לעומר היום שני ימים כו' כמ"ש במ"א וזהו ג"כ חדש ימינו כמ"ש סד"ה כי ביום הזה יכפר ע"ש.

כי "יום" פירושו הארה וגילוי, כמו שכתוב "ויקרא אלקים לאור יום". וכידוע בעניין "היום יום אחד לעומר, היום שני ימים" וכו', כפי שמבואר במקום אחר. וזהו גם "חדש ימינו", כפי שמבואר בסוף המאמר הפותח במילים "כי ביום הזה יכפר"; עיינו שם.

19 ועד"ז מבואר בזהר באדרא קל"ד ב' שיש ימי עולם וימי קדם. וזהו ענין ביום המשח אותו.

ועל דרך זה מבואר בזהר, באדרא, דף קל"ד ע"ב, שיש "ימי עולם" ו"ימי קדם". וזהו ענין "ביום המשח אותו".

ועד"ז נאמר ג"כ בקרבנות הנשיאים בחנוכת המזבח זאת חנוכת המזבח ביום המשח אותו והלא לא היה ביום המשח אותו רק קרבן נחשון ואיך נאמר על קרבנות של כל הנשיאים ביום המשח,

ועל דרך זה נאמר גם בקרבנות הנשיאים בחנוכת המזבח: "זאת חנוכת המזבח ביום המשח אותו". והרי ביום המשח אותו היה רק קרבנו של נחשון; כיצד נאמר "ביום המשח" על קרבנותיהם של כל הנשיאים?

אלא לפי שבחיי ומדרגת הקרבן שהביאו בכבוד קערות ומזרקי כסף כו' וקטרת כו' היה ממשיך גם בכל יום שאח"כ מבחינת ביום המשח אותו

אלא שמכיוון שהמדרגה והבחינה של הקרבן שהביאו בכבוד — קערות ומזרקי כסף וכו', וקטרת וכו' — המשיכו גם בכל יום שלאחר מכן מן הבחינה של "ביום המשח אותו":

כמו בקרבן נחשון שהי' [שהיה] בפו"מ [בפועל ממש] ביום המשח אותו כך המשיכו גם כל הנשיאים כל אחד ואחד ביומו מבחי' יום המשח אותו.

כמו שקרבנו של נחשון היה בפועל ביום המשח אותו, כך גם כל הנשיאים המשיכו, כל אחד ביומו, מן הבחינה של "יום המשח אותו".

20 ועדי"ז נאמר ג"כ בקרבן אהרן מנחה תמיד דהיינו עד עולם. ואעפ"כ [ואף על פי כן] הוא בחי' ביום המשח אותו שהוא המשכת בחי' כשמן הטוב היורד על הראש כו'.

וכך נאמר גם על קרבנו של אהרן: "מנחה תמיד", כלומר, לעולם. ואף על פי כן, הוא בבחינת "ביום המשח אותו" — המשכת הבחינה של "כשמן הטוב היורד על הראש" וכו'.

ולהיות גילוי והמשכה זו נעשה בבחי' מתברר לגבי המשכת הביטול דח"ע [דחכמה עילאה] ממש שלמעלה מבחי' אהרן עצמו.

וכדי שגילוי והמשכה זו יתרחשו, הוא נעשה בבחינת מי שמתברר ביחס להמשכת הביטול של חכמה עילאה עצמה, שהיא למעלה מבחינתו של אהרן עצמו.

21 וזהו שמסיים המדרש ואיזה זה קרבן אהרן כו' כי בקרבנות שלפניו ולאחריו כתיב זאת תורת העולה כו' וזו הסיבה שהמדרש מסיים: "ואיזה זה? קרבן אהרן" וכו'. שהרי בקרבנות שלפניו ולאחריו נאמר: "זאת תורת העולה" וכו',

וזאת תורת המנחה כו' וזאת תורת האשם כו' רק בקרבן אהרן כתיב זה, והיינו כי זאת היא בחי' נוק' [נוקבא] שם ב"ן [שם ב"ן] המתברר.

"וזאת תורת המנחה" וכו', "וזאת תורת האשם" וכו'; רק בקרבן אהרן נאמר "זה". כלומר, "זאת" היא בחינת נוקבא, שם ב"ן, המתברר.

אבל זה הוא בחי' דכר והוא בחינת אהרן ששרשו משם מ"ה [שם מ"ה] כנ"ל, ועכ"ז [ועם כל זה] כדי להיות בחי' ביום המשח אותו כו' שהוא המשכה עליונה ממדרגה מאד נעלה

אבל "זה" הוא בחינת זכר, והוא בחינת אהרן, ששרשו משם מ"ה, כנזכר לעיל. ואף על פי כן, כדי שתהיה בחינת "ביום המשח אותו" וכו', שהיא המשכה עליונה ממדרגה נעלית ביותר —

ולכן עם היותו בחינת זה יצא ממנו קרבן כו' והוא בחי' קרבן גבוה יותר כו'

לכן, אף על פי שהוא בחינת "זה", יצא ממנו קרבן וכו', והוא בחינת קרבן נעלה יותר וכו'.

(ועיין בזהר ר"פ ויצא דקמ"ח ב' ע"פ וחסידיך ירננו ובפ' צו דל"א א'). ועמ"ש סדי"ה בעצם היום הזה נמול.

(ועיינו בזהר, בתחילת פרשת ויצא, דף קמ"ח ע"ב, על הפסוק "וחסידיך ירננו", ובפרשת צו, דף ל"א ע"א.) ועיינו במה שכתוב בסוף המאמר המתחיל "בעצם היום הזה נמול",

ובד"ה בחדש השלישי כו' ביום הזה באו כו' ועיין בזח"ג [בזהר חלק ג] עקב דרע"א סע"ב [סוף עמוד ב] גבי וקרא זה אל זה ואמר כו' ועמ"ש ע"פ קול דודי הנה זה בא מדלג כו'.

ובמאמר המתחיל "בחדש השלישי" כו', "ביום הזה באו" כו'. ועיינו בזהר חלק ג, עקב, דף רע"א סוף ע"ב, בעניין "וקרא זה אל זה ואמר" כו'. ועיינו במה שכתוב על הפסוק "קול דודי הנה זה בא מדלג" כו'.

וכמ"ש ואמר ביום ההוא הנה אלקינו זה כו' זה הוי' כו' עמ"ש ע"ז הרמ"ז [הרב משה זכות] פ' תולדות דקל"ה ועיין במנחות דנ"ג יבא זה כו':

וכמו שכתוב: "ואמר ביום ההוא הנה אלקינו זה" כו', "זה הוי'" כו'. עיינו במה שכתב על כך הרמ"ז בפרשת תולדות, דף קל"ה. ועיינו במנחות, דף נ"ג: "יבא זה" כו'.

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Likkutei Torah: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. מותר להעתיק, להדפיס ולהפיץ בחינם, בציון Kehot Publication Society ו־likuteitorah.com; אסור למכור.
/https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). למה ללמוד, וברכות הרבי: /likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיזם חינוכי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך /likuteitorah.com/he/likutei-torah/tzav/1

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק